

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΞΑΜΗΝΙΑ 2α.
ΑΡΙΘ. 23ος.

Φυλλάδια 12.
Τιμή ὄβολα 36.

Κεφαληνία 18 Ἀπριλίου 1861.

Συνέχεια. (εἰδὲς Λύχνον, ἀριθ. 18.)

Οἱ νοήμονες λοιπὸν καὶ τίμιοι τῆς κοινωνίας πρέπει νὰ πάρουν ἄπάνουτους τὴν ἀναγέννησιν τοῦ λαοῦ· πρέπει νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν του μέσων.

Ἦθελε ἴκῳ νὰ γένουνε ὅλα μὲ μίας, γιὰ νὰ ἔξημερθῇ αὐριο ὁ λαὸς χωρὶς κατεπείγουσες χρεῖτες καὶ μὲ ἠθικὰς ἀρετὰς· μὰ, κατὰ δυστυχίαν, δὲν εἶναι πάρι τὸ κακὸ τοῦ ἔμπορει νὰ γένη ὅλο μὲ μίας!...

Ἰποχρεωμένοι ν' ἀρχίσωμε μόνον κάπουθε, ἦθελε προτείνω ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν ἠθικευσήντου, 1ον· ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ μέροσ του τὸ πουλιὸ ἀδύνατο, 2ο· ἐπειδὴ ἡ ἠθικὴ εἶναι βᾶσις τῶν ἄλλων ὄλων· καὶ εἶν' ἐκεῖνο τοῦ θὰ βοηθήσῃ καὶ στὴν ὑλικὴν καλητέρεψήντου.

Ἡ ἠθικὴ δὲν διδάσκεται στὰ βιβλία, καὶ οἱ λαοὶ δὲν ἠθικεῦνται στὰ σχολία. Οἱ λαοὶ ἠθικεῦνται διὰ τοῦ παραδείγματος, διὰ τῆς διδαχῆς ὑποστηριγμένης ἀπὸ τὸ παράδειγμα, καὶ εἰς τὴν συναναστροφὴν, τὴν ἀποκλειστικὴν συναναστροφὴν ἠθικῶν ἀνθρώπων. Τῷ ὄντι, ὁ Χριστὸς ἔκαμε ὅλο τοῦτο χωρὶς ν' ἀνοίξῃ ποτὲ βιβλίον. Ὁ Χριστὸς ἐδίδαξε μ' ἐπιτυχίαν τὴν ἠθικὴν, ἐπειδὴ ἡ διδαχῆσ του ἦταν ὑποστηριγμένης ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς διαγωγῆσ του, καὶ αὐτὸς ἦταν πάντα μὲ τοὺς μαθητάσ του.

Κ' ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε χρεία ἀπὸ Χριστοῦ.

Μὴν ξαφριστῆτε σὲ τοῦτομου τὸ συμπέρασμα. Ἄν εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχουμε Χριστοῦ, δὲν εἶναι ὅμως ἀδύνατο νὰ κάσωμε

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

χριστιανούς ανθρώπους, οί όποίοι νά κάμουνε τὸ μέρος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ δὲν γνωρίζω καταλληλότερο πρόσωπο γιὰ νά κάμη τοῦτο τὸ μέρος, ἀπ' ὅτι εἶναι ὁ Ἱερέας, ὁ Ἱερείας ὁ Χριστιανός, ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ Ἱερέας. Μὰ, δυστυχῶς, γιὰ νά λάβωμε τέτοιους Ἱερεῖς, πρέπει νὰν τοὺς κάμωμε.

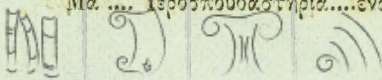
Ἔχουμε χρεῖα λοιπὸν ἀπὸ Ἱεροσπουδαστήρια.

Ἄς μὴν εἰποῦν οἱ γαλιῖοι πῶς ὁ Χριστὸς δὲν ἔγινε τέτοιος μέσα σὲ Ἱεροσπουδαστήρια, ἐπειδὴ ἔμεῖς δὲν ἤμποροῦμε νά πάμε νά γένωμε ἐκεῖ ποῦ ὁ Χριστὸς ἔγινε, καὶ πρέπει ἀκολούθως νά ζητήσωμε τὸν σχηματισμόν, εἰς ἐκεῖνα τὰ μέσα ποῦ συγχορᾷ ἡ ἀνθρώπινος ἀδυναμία.

Ἐνα Ἱεροσπουδαστήριο σὲ κάθε νησί δὲν ἤθελ' εἶναι διόλου παράπολο. Ὁ μελλούμενος Ἱερέας νά μπαίνει στὸ Κατάστημα ἀπὸ παιδὶ, γιὰ νά φέρη μαζύτου τὴν ἀθούτητάτου· καὶ ἡ διαγογὴ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐκεῖ πλησιαζόντων νά ἦναι τέτοια, ποῦ νά ἐγγυῆται τὴν ἡθικὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀναθρεφομένων. Οἱ μελλούμενοι τοῦτοι Ἱερεῖς μίαν ἡμέρα ἤθελ' εἶναι εἰκῶνες καὶ ὁμοιώματα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἤθελε λείπουν ποτὲ ἀπ' ὅπου ἤθελ' εἶναι χρεῖα νά παρευρίσκονται· καὶ ἤθελε παρευρίσκονται γιὰ νά δίνουν' ἀκερδосκόπως τὴν πνευματικὴν βοήθειαν εἰς ἐκείνους ὅπου ἤθελε τὴ χρειάζονται. Ἡ διαγογήτους ἤθελ' εἶναι τὸ παράδειγμα τῶν ἐνοριτῶν, οἱ ὅποιοι τότες ἤθελε ἔμπορῶνε νὰν τοὺς βάλουν' ἐμπρόςτους ὡς ἀντικείμενο μιμήσεως. Ψυχικοὶ ἰατροὶ, ὁ λόγοςτους ἤθελ' ἔχει βάρος καὶ αὐθεντίαν. Τοῦτοι ἤθελ' εἶναι καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς ἐνορίας· τὰ παιδιὰ τῶν ἐνοριτῶν ἤθελε ἀκοῦνε ἀπὸ τὸ στόματους τὴν Ἱερὰν Κατήχησιν, τὴν Ἱερὰν Ἱστορίαν, καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ φῶς, τὸ ἅγιον φῶς τῆς Ἀλήθειας ἤθελ' ἔμπει τότε στὸ σπῆτι τοῦ φτωχοῦ, καὶ, σὰ λιθάνισμα νοερὸ, ἤθελε διώξει τὲς πρόληψεις ὅπου δειλιάζουν' τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ἤθελε δώση νέα δύναμη στὴ θρησκεία, καθαρίζοντάστην ἀπὸ τὲς δεισιδαιμονίες ποῦ τὴν ἀτιμάζουνε.

Μὰ ... Ἱεροσπουδαστήρια... ἔνα σὲ κάθε νησί...

ΙΑΚΩΒΑΤΙΔΟΥ
ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Αἱ, βέβαια. Τὰ Θέατρα . . . ἓνα σὲ κάθε νησί . . . δὲ σι-
χίζουσι! . . .

Καὶ τῇ Ταράτσας τὸ διπλοθέατρο στὴν Κεφαλονιά δὲ σι-
χίζει! . . .

Καὶ τῇ Βουλῆς τὸ διπλοθέατρο στοὺς Κορφοὺς δὲ σιχίζει! . . .

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ.

Ἐν ἤξέρω γιατί, τὰ παιδιά τοῦ Νῶε, τοῦ δὲν ἦτανε πάρι
τρία, δὲν τοὺς ἐδίκα ἓνα μοναχὸ μέρος τοῦ Κόσμου! μὰ ἡ δουλιὰ
εἶναι ποῦ δὲν τοὺς ἐδίκα, κ' ἓνας ἐπῆρε τὴν Εὐρώπη. ἄλλος τὴν
Ἄσια, καὶ ἄλλος τὴν Ἄφρική! — Μὲ περισσότερο δίκιο, ἔπειτ' ἀπὸ
τὸν Κατακλεισμὸ τὸν ἐδικόνεμας τῶν 48, οἱ πολιτικοὶ κερδοσκο-
ποιμας, ὅσοι περισσότεροι ὄντες, δὲν ἐδικηρόντανε μέσα στὸν ὀλί-
γον Ἴόνιον λαὸν τὸν ὅποσον εἶχανε νὰ διαμεταλλέψουμε μὰ, ἡ
χρεία νικάει τὸ νόμο, καὶ πρέπει κανεὶς νὰ δικητέται σ' ἐκεῖνο πῶ-
χει. Ἐμοιράσανε λοιπὸν ἀνάμεσότους τὸν ὀλίγον τοῦτον λαὸν, κα-
θὼς τ' ἀδέλφια μοιράζουσι ἀνάμεσότους τὴν κούρτη τους, σὲ καν-
τσέλα . . . Σ' ἓνα καντσέλο ἐβάλαν' ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους
ἐβλέπανε προθυμία γιὰ νέα πράγματα, σ' ἓν ἄλλο καντσέλο ἐβά-
λαν' ἐκείνους ὅπου, ζημομένοι μὲ τὰ παλαιὰ ἔθημα δὲν ἐμπορούσα-
νε πουλιὸ νὰν τ' ἀφήσουνε· καὶ σ' ἓν ἄλλο κάποιους ὀλίγους ἀ-
ναποφάσιστους, ὅπου ἐμένανε ἀνάμεσα στὰ δύο καντσέλα. Ἐκείνοι
'ποπήρανε νὰ διαμεταλλέψουμε τὸ πρῶτο καντσέλο ἐποθήκανε ῤι-
ζοπάστες, ἐκείνοι 'ποπήρανε τὸ δεύτερο ἐποθήκανε Καταχθόνιοι,
κ' ἐκείνοι 'ποπήρανε τὸ τρίτο Μετριοφρονες. Οἱ ὕστεροι τοῦτοι, ἄν-
θρωποι χωρὶς καμμίαν 'πιδεξιόσυνη, δὲν ἐμπορέσαν ἴποτε ἴνα κά-
μουγε τὸ κόμματους νὰ δώση διάφορο, καὶ τὸ καντσέλο ἔμεινε
ἀκαλιέργητο μὲ ζημιάτους μεγάλη, καὶ μὲ ἄτροπὴ πολὴ τοῦ καν-
τσέλου! Ἐξεναντίας, τ' ἄλλα δύο κόμματα ἐδουλέψανε μὲ φαν-

νατισμὸ τὰ καντσέλατους, καὶ τὰ 'κάμαν' κ' ἐδώσανε τ' ἀσυμμένα ἐλέη τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς Γῆς. Ἄλλὰ καθὼς ὅταν, χάριν τῆς γονιμότητος τῶν γεῶν, ἐπληθύναν' οἱ κάτοικοι τοῦ παλαιοῦ Κόσμου καὶ δὲν ἐχορηγόντανε ἄλλο, κ' ἐχρειάσθηκε νὰ βρεθῆ κ' ἓνα τέταρτο, καὶ νὰ ποθῆ Ἄμερική, καὶ οἱ κάτοικοίτου νὰ ποθοῦν Ἄμερικανοί, . . . ἔτσι καὶ στὸ μικρὸ μεταλλεῖον τοῦ Ὀχλουμος, ἀφοῦ γιὰ τὴ γονιμότητα τοῦ Μεταλλεῖου ἐπληθύναν' οἱ διαμεταλλεύοντες, ἐχρειάσθηκε ν' ἀνοιχθῆ καὶ νέα βένα σ' ἐδαῦτο, καὶ νὰ ποθῆ τῆς Μεταρρήθημῆσεως, καὶ οἱ διαμεταλλεύοντες αὐτὴν νὰ ποθοῦν Μεταρρήθημησταδες !

Ἴδου ἔκτοτε ἄλλοι τοῦ καλληρογούνα τὴ γῆ καὶ τὰ ἐργόχειρα καὶ τὲς τέχνες· καὶ ἄλλοι τοῦ καλληρογούνα τὴν ἀνοησίαν ἐκείνων οἱ ὅποιοι καλληρογούνε τὴν γῆν καὶ τὰ ἐργόχειρα καὶ τὲς τέχνες ! . . .

Δύστυχε Λαέ !

Μοιροχθὲς ἔλαβα μίαν κολακευτικώτατην ἀνόννημην ἀπὸ τοὺς Κορφούς. Εὐχαριστῶ. Ἄλλὰ μοῦ ζητηέται ἀπάντηση δημόσια· ἰδοῦτη.—Τὰ μὲν ἀνόννημα δὲν τὰ ἀγαπῶ· τοὺς δ' ἐπαίνους . . . τοῦτες τὲς ἡμέρες κλειῶ τοσοῦ πενήντα. Ἐπαινοὶ ὅθεν καὶ ζαχαράτα δὲν κάνουν' πουλιὸ γιὰ μὲ, καὶ μὸκάνανε τόσο περισσότερη χάρη νὰν τὰ δίνουσε τοὺν παιδιῶνέμου.

Μία χτηνωδῶς ἀντιχριστιανικὴ πρόληψη θεωρεῖ τὲς γυναῖκες ὡς ἀκάθαρτες μετὰ τὴ γέννα, καὶ τοὺς ἐμποδίζει τὸ ἔμβασμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἕως ὅτου δὲν καθαρίζονται πρῶτα ἀπὸ τὸν ἐφημέριότους διαμέσου καθαρτηρίων εὐχῶν !

Εἰς τὴν ἀντιχριστιανικὴν τούτην πρόληψιν τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς μας, ἀντιπαρατάτομε μίαν χριστιανικὴν κρίσιν ἐποχῆς

ἐλλειποῦς τῶν χριστιανικῶν φώτων. — Ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται ἡ πρόληψη τούτη μᾶς ἔρχεται πολὺ μακρόθεν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα — Ἰδοῦ,

Ἐρωτήθη, λέγουν, ἡ Θεανῶ, ἡ γυναῖκα τοῦ Πυθαγόρα, πόσον καιρὸν ἔπρεπε μία γυναῖκα ν' ἀργήσῃ νὰ παρουσιασθῇ στὸν Ναόν, σὲ περίστασιν ὅμοιαν μὲ τὴν ἀνωτέρω, « Ἄν, εἶπε, μὲ νόμιμον ἀνδρατης, ἄς παρουσιασθῇ εὐθύς. Ἄν ὄχι, ποτέ. »

ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Ἠθικὴ Ἡ φιλοσοφία,

Βαλμένη σὲ γνομικά.

Κάθουρας στὴν τρύπατου, βασιλιάς ἀφέντης.

Κάθουρα στραβὰ πατεῖς . . . Κοντᾶναι ἡ μαγεριάσου.

Τὸ λαχανάκι τοῦ γελᾶς, στὸ πιάτσου θὰν τῶδρης.

Ὁ ζουρλὸς τὸ βουρλισμένο, σὰν τὰ μάτιατου τὸν ἔχει.

Τὸ δικόμου τ' ὄνομα, νάτο σὺ γειτώνεισα.

Ὅλα τὰ στραβὰ ψωμιᾶ, ἡ νίφημας τὰ πλάθει.

Κατὰ Μάνα, κατὰ Κύρη, κατὰ γυῖον καὶ θυγατέρα.

Ὅπως ἤθελε ὁ φτωχὸς, ἔτσι ἐγύριζε ὁ τροχὸς.

Ὅμοιος τὸν ὅμοιον ἀγαπᾶ, κί ὅμοιος τὸν ὅμοιο θέλει.

Σὲ πολοὺς σακὶ μὴ λύσης, κί ἂν τὸ λύσης, μὴν τὸ δέσης.

Ὄντες ἔγανῆς καὶ δὲ βάνης, πάντεχε τὸν πάτο πιάνεις,

Κάλιο πέντε μέσ' στὸ χέρι, πᾶρι δέκα καὶ καρτέρει.

Πότα πῆτα καὶ φλασκι, πότα πῆτα μοναχί.

Μὲ τὸ νοῦ πλουτένει ἡ Κόρη, μὲ τὸν ὕπνο ἡ ἀκαμάτρα.

Ὅπου ἀκοὺς πολὰ κεράσια, βάστενε μικρὸ καλάθι.

Πάντα γέρος στὸ τιμόνι, πάντα νεῖος κουπὶ νὰ λάμνη.

Ὁ φτωχὸς ὄντες ἔμπορῆ, κί ὁ πλούσιος ὄντες θέλη.

Τὸ χούροῦνι, κί ἂν τὸ πλῆνης, στὴν χροπία θὰ κατάντησῃ.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Κενόριο·ναι τὸ κόσμιο, φυλᾶναι κρεμασμένο.
Ἡ νίφη ἀπ' ὄντες γεννηθῆ, στὰ πεθερίκια 'μοιάζει.
Τοῦ γερόντου τὰ κανάκια, σὰ νερόβραστα σπανάκια.
Μάθημα ξεμάθημα, δυὸ καλὰ μαθήματα.
Κι' ἂν κάμης τὸ καλὸ παιδί, τὸ πρᾶμμα τί τὸ θέλεις!
Κι' ἂν κάμης τὸ κακὸ παιδί, τὸ πρᾶμμα τί τὸ θέλεις!
Ἄλλος σκάφτει καὶ τριγᾶει, κι' ἄλλος πίνει καὶ μεθάει.
Πάρι κακοπαντρεμένη, κάλιο χήρα καχομοίρα.
Ὅποιος φυλάει τὰ ρούχατου, πάντα κενούρια τᾶχει.
Τῶν ἀκριβῶν τὰ στάμενα, σὲ χαροκόπου χέρια.
Δυὸ γαϊδάροι-ν-ἐμαλόνα, σ' ἓνα ξένον ἀχειριόνα.
Τώρα στὰ γεράματα, μάθε γέρο γράμματα! . . .
Εὐρήκαμε ζουρλὸν παπὰ, καὶ ψάλουμ' ὄλη-νύχτα.
Ἀγάπα ἡ Κόρη τὸ χορὸ, κ' εὐρήκε ἄντρα χορευτή.
Ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι, σύκονε φυλὰ τὰ ρούχα.
Γέλαμε νὰ σὲ γελῶ, νὰ 'περνοῦμε τὸν καιρό.
Ὅπου κρατεῖ, καλὰ κρατεῖ καὶ ὅπου γυρεύει, ἀς τρέχη.
Ἄλλου τὰ καρκαρίσματα, κι' ἄλλου γεννοῦν' ἡ κότες.
Ἐμπα στὰ γιφτόπουλα, διάλεξε τ' ἀσπρότερο.
Ἐκατ' ἡ πομπὴ στὸ διάβα. καὶ γελᾶει τσοῦ διαβάτης!
Ἡ χελόνα τὸ παιδίτης, Ἀγγελόπουλο τὸ λέει.
Τοῦ παπὰ ἡ κοιλιὰ κοφίνι· καὶ ζουρλὸς ὅπου τοῦ δίνει.
Ὅποιος θέλει νὰ γεληέται, βρίσκει νὰν τόνε γελοῦνε.

Ἐνα-ένα τρῶν' τὰ σύκα.

Τὸ γοργὸ καὶ χάρην ἔχει.

Ἡ φτώχεια τέχνη ἐργάζεται.

Πέσε πῆτα νὰ σὲ φάω.

Δῶς' καιρὸ καὶ μέτρα μίλια:

Κάμεις, πάθει, καρδιά μὴ σοῦ πονέση.

Ἦρε ὁ Κουστός κατήφορο.

Ἄλλου ὁ παπὰς, κι' ἄλλου τὰ ράσατου.

Ὅποιος κυμάται δὲν τσακόνει ψαριά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ήτανε ἡ πρώτη τοῦ νοεμβρίου 1858, ποῦ ὁ ἄγγλος ὀπλαρχηγὸς τῆς Ζακύνθου ἔλαβε μίαν ἐγκύκλιον τοῦ Ἱπουργοῦ, ὅστις ἐδιόριζε ὅλους τοὺς ἱερεῖς, ὅσους μισθομένοι ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, νὰ διδάσκουν κατήχησιν εἰς τὰ παῖδιά τῶν στρατιωτῶν. Ὁ ὀπλαρχηγὸς ἀκολούθως ἔδωσε πάραυτα τὰ διαταγὰς εἰς τὸν ἱερέα τοῦ Συντάγματος· ἐνθυμηθεῖς ὅμως ὅτι ἦτον καὶ ἱερέας καθολικός, διὰ τοὺς καθολικοὺς στρατιῶτας, ὅστις δὲν ἀνῆκε εἰς τὸ Σύνταγμα, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐγνώριζε, ἀγκαλὰ καὶ τὸν εἶδε στὸ σπῆτιτου, ἐζήτησε νὰ εὔρη τὸ ὄνομά του· ἀλλὰ ποῦ ζοχάζεσθαι τὸ ἐζήτησε; ἀνάμεσα στὰ Δέλτια τῶν ἐπισκέψεων ὁποῦ τοῦ ἐγίνανε! Ἐνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ Δέλτια ἐσταμάτησε περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα τὴν προσοχή του. Τοῦτο ἤφερε «**A. Romanò,**» καὶ ὁ καλὸς ὀπλαρχηγὸς τὸ ἐζήτησε «**Arciprete Romano.**» Ἐνόμισε λοιπὸν ὅτι εἰς αὐτὸν ἤμποροῦσεν ἀσφαλῶς νὰ διευθυνθῆ, καὶ τοῦ ἐδιευθύνθηκε διορίζοντάς του ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἱπουργοῦ τὴν παράδωσιν τῆς Καθολικῆς Κατηχίσεως εἰς τὰ παιδάκια τῶν Καθολικῶν Ἀγγλων. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ὁ Κύριος **A. Romanò** δὲν ἦτον **Arciprete Romano**, ἀλλ' ἦτον **Andrea Romanò** Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας! Ὁ Κύριος Ῥομανὸς σαστισμένος γιὰ μίαν τέτοια διόρισιν ἐκ μέρους τοῦ Ἱπουργοῦ, τρέχει στὸν Γραμματέα τοῦ Τοποτηρητῆ ζητώντας πληροφορίας καὶ συμβουλές... Ἀλλ' ὁ Κύριος Μαρκάτης εὐρίσκοντας τὴν ὑπόθεσιν πολλὰ σοβαρῆ, εἰνήνησε μαζὺ μὲ τὸν Διευθυντῆν, κ' ἐπήγανε στοῦ Κυρίου **Wodehouse**, εὐτυχῶς τοποτηρητεύοντες. Ὁ καϊμένος ὁ Κύριος **Wodehouse**, καλὸς, ἀλλὰ λίγου νοὸς ἄνθρωπος, πέρνοντας τὴ δουλιὰ καθὼς ἦτανε γραμμμένη, εἶπα πῶς ἦτανε ἀρκετὰ φανερῆ, ἀφ' ἐαυτοῦτης, καὶ πῶς δὲν ἐχρειαζόντανε διασάφισες,

Ὁ Ἱπουργὸς, λέει, Κύριε Ῥομανέ, σοῦ διορίζει νὰ δίνης μαθήματα Ἰεραῶν Κατηχίσεως, εἰς τοὺς καθολικοὺς στρατιῶτας.

Ἐγὼ!... Ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, .. μαθήματα Ἰεραῶν Κατηχίσεως εἰς τοὺς στρατιῶτάς, τοὺς Ἀγγλους!

ΠΑΡΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΑΡΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Κύριε Ρομανέ, ἡ Ἀστυνομία εἶναι ὑπὸ τὴν ἄμεσιν δικαιοδοσίαν τῆς Προστασίας· καὶ ὁ Διευθυντὴς χρεοστεῖ νὰ ἐχτελῇ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἱπουργοῦ.

Μὰ πάει καλά, μὰ . . . . ἐγὼ δὲν εἶμαι καθολικός . . . . ἐγὼ δὲν ἤξέρω τὴ γλώσσα . . . . δὲν ἤξέρω μῆτε τὴν Κατήχηση . . . . δὲν ἔαμα ποτέμου τὸ δάσκαλο . . .

Λοιπὸν παρετήσου.

Σὲ κοντολογία· ἐγράφηκ' ἐκεῖ στὴ στιγμή ἡ παρέτηση τοῦ Κυρίου Ρομανοῦ, κ' ἐστάλθηκε πρὸς τὴν Ὀπλαρχηγὸν εἰς τὸ Κάστρο, αἰτιολογημένη ὅπως καλῆτερα ἐμπορούσανε νὰ κάμουν' ἐκεῖνα τὰ τρία κεφάλια.

Ὅταν ὁ Ὀπλαρχηγὸς ἔλαβε τὴν ἀποποίησην ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε σταλμένην ἀπὸ τὸν *Arsiprcte Romano*, ἐκίνησε γιομάτος θυμὸ κ' ἐπῆγε στοῦ Κυρίου Γιραρδίνη, νὰ τοῦ ζητήσῃ λογαριασμὸν διὰ τὴν ἀποποίησήντου. Ὁ Κύριος Γιραρδίνης ὁποῦ καταρχὰς διεμαρτυρήτο ὅτι, οὔτε διαταγὰς ἔλαβε ἀπεποιήθη νὰν τὲς ἐχτελέσῃ. ὅταν ἶδε τὴν γραφτὴν ἀποποίησην ὁποῦ τοῦ ἔδειξεν ὁ Ὀπλαρχηγὸς, καὶ ἐγνώρισεν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Κυρίου Ρομανοῦ Ἀστυνόμου, ἡ Κομωδία ἔλαβε τὴ λύσητῃς.

Δὲν εὐρισκότουν' κανεὶς νὰ κάμῃ μὲ ὄλο τοῦτο μιὰ φάρσα ;

αθέννας νομίζει ὅτι, ἡ ἰδιαίτερότητο ἀμέλεια ζημιώνει λίγο τὸ Δημόσιον Συμφέρον, καὶ νομίζει ὅτι οἱ ἄλλοι θέλει ἀναπληρῶσούν' τὴν ἐλευψήντου. Ὅλοι ἔχοντες τὴν ἴδιαν ἰδέα, τὸ Δημόσιον Συμφέρον ἀφανίζεται διὰ τῆς συνδρομῆς ὄλων, καὶ χωρὶς κανεὶς νὰν τὸ ἀνανογέται.

Θουκυδίδης Βιβ. 4ον. εἰς τὸ τέλος.

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1. Σ341 Φ40040